

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 5. august 2018

Kirkedag: 10.s.e.Trin/B

Tekst: Ez 33,23+30-33; Hebr 3,12-14; Matt 11,16-24

Salmer:

SK: 754 * 67 * 53 * 1

LL: 754 * 67 * 68 * 53 * 473 * 1

Der findes nogle mennesker, der ikke vil komme til gudstjenester i kirken. Det vil de blandt andet ikke med den begrundelse, at kirken er som forstenet i sin fortid. Den er uvedkommende for sin egen samtid. Dens liturgi – alene det ord om gudstjenestens gang – er totalt outdated. Det taler ikke til mennesker anno 2018. Salmerne er et levn fra fortiden og både musikalsk og indholdsmæssigt slet ikke til at tilegne sig. Så hvis ikke kirken fornyer sig i sit formsprog og i sit indhold, så spår de, at kirken har en meget trang fremtid og kun kan se frem til endnu flere tomme pladser.

Der er mange kirker, der mere eller mindre, tager denne kritik eller udfordring op og netop fornyer både det ene og det andet i et forsøg på at tiltrække nutidens mennesker. Nogle kirker går meget radikalt til værks, hvilket nogle gange resulterer i, at de gamle kirkegængere, hvilket ikke refererer til deres alder, men snarere skal forstås som de vante kirkegængere, og de vante kan også være dem, der bare kommer en enkelt gang eller to om året; men de går, når fornyelsen bliver til forvandling, hvilket meget ofte – ikke altid – er resultatet. Det betyder nogle steder, at man alligevel ikke får flere nutidsmennesker i kirke, man får bare nogle andre.

Men, det er langt fra sikkert. For mange af kritikkerne af kirken og dens fremtoning er også dem, der, når de så kommer i kirke,

brokker sig helt vildt over, at alting er så forandret, og man kan slet ikke hvile i noget trygt og kendt fra sin barndom. Og de nyere og væsentlig mere rytmiske sange, er der ingen, der kan synge med på. De gode gamle salmer har også fået nye melodier, hvilket jo ikke fremmer genkendeligheden. Det er så ikke sandt, at der er kommet så mange nye melodier, man har bare glemt de gamle. Summa summarum, hvis alting skal laves om, så gider man ikke kirken.

Det er fuldstændig som i dagens evangelium med Jesu ord: Vi spillede på fløjte for jer, og I dansede ikke; vi sang klagesange, og I sørgede ikke. Johannes – han fastede, og I kaldte ham besat; i dag ville vi måske sige fanatisk. Jesus kom, og han både spiste og drak, ja, han blev kaldt en frådser og dranker.

Sådan er det i dag. Sådan var det på Jesu tid. Sådan var det i profeternes dage i GT. Sådan har det altid været, og sådan vil det altid være. Hvis ikke der har været/er den ene undskyldning, så er der den anden. Og det ene og alene for at fralægge sig ansvaret og undgå at tage sig selv og sin beslutning alvorlig.

For derved skydes ansvaret på manglende interesse over på kirken, for den tækkes ikke folket, og det er da ellers en folkekirke. Men så må den også selv om det. Det er en ansvarsforskydelse, som kirken desværre falder i fælden for og bruger vildt mange resurser på at kompensere for i ændret adfærd og fremtoning. Dermed ikke sagt, at kirken ikke skal fornyes; men jeg tror, at vi skal være meget varsomme med, hvor grænsen går mellem fornyelse og forvandling. Men det er en anden snak.

Men den her nævnte argumentation imod kirken, er en ansvarsforskydelse fra det enkelte menneske selv. For det ville

være mere ærligt, om det enkelte menneske ganske enkelt sagde: Det med Gud, det gider jeg ikke! Jeg er lige glad med, om I hopper på tungen eller hvad, for jeg gider ikke Gud og kirken. Det ville være mere ærligt end at skyde skylden på kirkens form og indhold.

Men nogle mennesker, og flere end vi tror, synes alligevel, at det at gå så langt som at forsage Gud, det er lige groft nok. Et er, at Gud ikke betyder så meget i dagligdagen; men ligefrem at forsage Gud højlydt, det er måske lige at gå skridtet for langt. Det kan jeg kun give dem ret i. Jeg vil heller ikke anbefale det; men det vil for nogle mennesker være mere ærligt. Og hvis kirken forholder sig til, at der reelt er mennesker, der forsager Gud, så kan vi også holde op med at forsøge at tækkes dem. Der skal forkyndes for dem; men de skal ikke tækkes.

Men der er som nævnt nogle, for hvem forsagelsen af Gud er lige en tand for skrap. Og det skal vi have øje for. Dem skal vi være åbne for. Dem og alle os andre skal vi have for øje, når vi hører dagens evangelium. For vi skal have øje for, hvad mennesker ser og hører, når de hører og ser Jesus i kirkens mangesidede forkyndelse.

Sidste del af evangeliet er jo Jesu ord om jødiske byer, der har set og hørt Jesus in persona. Men de har ikke taget ham til sig. De har ikke gennem Jesu ord og gerning taget Gud til sig. De har endda forsaget Gud og Guds rige på en sådan måde, at havde nogle af hedningernes byer, ja endda en by som Sodoma som er symbolet på det totale forfald i moral og ugudelighed, havde disse byer set og hørt det med Jesus, som de har, så havde de omvendt sig. Det er godt nok hårde ord. Men det er jo realiteterne. Der har altid været mennesker, og der vil altid være mennesker, der forsager Gud. De ser Jesus, og de tager en beslutning.

I bund og grund er det jo grundvilkåret for os alle sammen. Vi ser Jesus, og vi forholder os til ham. Vi hører Jesu ord om Gud, og vi forholder os til Gud. Vi ser, og vi forholder os til, hvad vi ser.

Hvad ser vi så? Ser vi det, der giver anledning til dårlige undskyldninger og ansvarsforskydelse? Ser vi det, som Jesus siger og er?

Salmerne, jeg har valgt, som vi har sunget før prædikenen, har alle også den vinkel, at vi i Jesus får mulighed for at se noget, og forholde os til det, vi ser. Min tanke med salmevalget i dag er, at det sete kulminerer i ”omkvædet” i salmen efter prædikenen: Glæden er min ved Kristus alene.

Jakob Knudsen ser i solopgangen Gud i skabelsen og nåden. Og det han ser, får ham til – ikke at forsage livet og verden – men dog at udbryde, at når han har Gud og Guds rige, så kan der ikke tages noget fra ham. Deri har han livet i den forstand, at han godt kan træde ud af livet, drage ad natmørkt hav, for han har Livet. Han er – i Gud – i Livet. Om han så skulle dø, så mister han ikke livet, for han har livet hos og i Gud. Det ser han i

Lysvæld bag ved lysvæld i himlen ind,
did, hvorfra den kommer nu, morgnens vind,
ret som om det ånded af lyset ud -
o du milde Fader, min skaber, Gud!

Vilhelm Birkedal ser i forskellige livssituationer, livsaldre, Jesus. Men det er først sent, at han ser, hvad han ikke har set, at Jesus er den første og sidste.

Det er salmer, der beskriver Jesus. Maler Jesus for os. Og hvad ser vi? Ser vi det, der får os til at vende om, får os til at blive i omvendelsen fra os selv til Kristus, i hvem alene vi har glæden? Dér, hvor vi ikke forsager Gud, men åbent bekender: Jeg tror på Gud! Jeg tror på Jesus! Jeg tror på Helligånden!

I bund og grund er det fuldstændig ligegyldigt, om der spilles op til dans eller sørgemusik. Det er ligegyldigt om vi ser Jesus nok så meget, hvis det kun leder til dårlige undskyldninger og ansvarsforskydelse. Men det er ikke ligegyldigt, om vi forsager Gud eller omvender os til glæden i Kristus. Til ham om hvem de sagde, at han var ven med toldere og syndere. Ansvarer ligger ikke hos dem, f.eks. kirken, der holder Jesus op for os.

Ansvarer for om mennesker omvender sig til Gud ligger i bund og grund ikke i, om der i kirkens synges gamle salmer eller nyere rytmiske sange. Ansvarer ligger hos det enkelte menneske, der ser Jesus, og tager sin beslutning til omvendelse eller forsagelse. Ansvarer for, hvordan det går os på dommens dag, jf. Jesu tale til byerne, ligger hos den enkelte.

Derfor skal vi til stadighed tage ordene til os som den kærlige, men også alvorlige opfordring, der er i Hebræerbrevet: at vi ikke forhærdes ”ved syndens bedrag; *for vi har del i Kristus, hvis vi indtil det sidste holder urokkeligt fast ved den tillid, vi havde i begyndelsen.*” Deri har vi al grund til lifligt at lege for vor Herre.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen